

acesele de furie, când învinuiește marea de toate necazurile lui, există în el o bucurie de a trăi și noblețe sufletească. Rosmarin Delica – deși nu în toate ipostazele reușește să ducă personajul și să pună în valoare frământările lui, neavând acoperirea emoției potrivite pe situație și replică, sau rostirea în tonalitatea și accentele potrivite – tehnic vorbind nu are abateri grave. Și Chris prinde viață și susține spectacolul.

Teatrul Dramatic „Ion D. Sirbu“, Petroșani – Anna Christie de Eugene O’Neill.
Traducerea: Elena Galaction. Regia artistică: Horațiu Ioan Apan. Scenografia: Vioara Bara. Regia tehnică: Valentin Ioniță. Sonorizare: Doina Matei. Cu: Nicoleta Bolcă (Anna Christopherson), Rosmarin Delica (Chris Christopherson), Nicolae Vicol (Mat Burke), Ciprian Almășan (Larry), Nicoleta Niculescu (Marthy Owen), Dragoș Spahiu (Johnny), Mihai Sima (Poștașul). Data premierei: 3 martie 2007; data reprezentației: 9 martie 2007.

Constantin PARASCHIVESCU

Amante pentru vârsta a treia

În cadrul unui proiect inițiat de ARCUB și Asociația pentru Cultură, Artă și Turism „Sabin Făgărășanu“, un grup de actori sub conducerea regizorală a lui George Motoi a realizat un spectacol cu piesa dramaturgului francez Pierre Chesnot **Pușlamaua**, găzduit pentru o serie de reprezentații în sala „Horia Lovinescu“, a Teatrului Nottara. Text de acum douăzeci de ani, tradus la noi de Radu Beligan și Liviu Dorneanu. Alegerea textului îi favorizează, pentru că nici nu le pune probleme dificile de interpretare, nici nu e departe de succesul de public pe care și-l dorește, la urma urmei, fiecare artist.

Și dramaturgul însuși. Care l-a și obținut pentru prima oară cu treizeci de ani în urmă, în 1976, la Comédie des Champs-Élysées, cu piesa *A vos souhaits (Cum doriți)*, avându-l pe Bernard Blier în rol principal. Premiată, tradusă și jucată în vreo 17 țări, printre care și la noi cu titlul *Pielea ursului*. La T.N.B. i se joacă în 1983, în premieră mondială, *Cavoul de familie*, iar în stagiunea 2000–2001 *Vecina de alături*. Comedii de situație în bună parte, fructificând farsa, quiproquoul, hazul replicilor. Uneori în cascadă. „La piesele lui Chesnot se râde spontan, fără probleme – scrie *Le Figaro*. Nici nu ai timp să te întrebi de ce se râde“. Cum tot astfel se întâmplă la *Pușlamaua (Un beau Salaud)*. Pe un pretext simplu. După 20 de ani de căsătorie, François Moulin hotărăște să-și părăsească nevasta, cu care a parcurs etapele conjugale de pasiune, tandrețe, înțelegere, obișnuință și a ajuns în punctul critic când, în loc să i se arunce în brațe, consoarta ia andrelele, un ghem de lână și-i împletește un pulover. Așa că e preferabilă „o adorabilă jună“, care nu tricotează. „Nu încă“... Nostimada e că doamna e foarte bună prietenă cu prima soție a lui François, Betty, cu care-și petrece timpul și se sfătuiește. Dar năvălește furioasă peste ele și o amantă cu care domnul avea relații de vreo opt ani, Barbara, neglijată și ea în ultimul timp din cauza junei. Inutil să mai spun că apare și ea spre sfârșit, că vor să-l lichideze, că o amică îi face avansuri și că în toată tevatura soția își păstrează uzul rațiunii și-l scoate, efectiv, din încurcătură.

Nu și din nărav; fericit, cavalerul tomnatic scoate celularul din buzunar și o sună pe Justine... a câta, oare?

Divertisment facil, desigur, dar jucat cu vervă, bine dispune și stârnește râsul pomenit de ziarul francez. George Motoi a imprimat ritmul alert, cu alternanțele hazlii între confesiunile lui François și complicitatea femeilor traduse în amor. Am avut surpriza să-l văd în Don Juanul sexagenar cu farmec autoironic pe Mihai Ciucă, am regăsit-o cu ținuta și inteligența scenice cunoscute pe Irina Mazanitis în rolul soției, Catherine, i-am remarcat, după o intrare cam furibundă, resursele comice ale Giliolei Brăileanu în ipostaza de Miță a amantei Barbara. Discretă Ileana Cernat în Betty, prietena consoartei, cu insinuări senzuale Jeanine Stavarache în amica Evelyne și de tot hazul traista-ursuleț din spatele Gabrielei Tudor, juna Marie-Pierre. Mai apare Mircea Nicolae Crețu în soțul Evelynei, care, ignorat de dramaturg, face pe cont propriu în compensație, două demonstrații de dans modern, Aflu că piesa e montată și la Pitești și se preconizează turnee, cu posibilitatea suplínirii unui interpret indisponibil cu cel din distribuția paralelă.

Mai și râdem „fără probleme“, într-un prezent de jalnice telenovele cu demnitari!

Centrul de proiecte culturale ARCUB și Asociația pentru Cultură, Artă și Turism „Sabin Făgărășanu“ – Pușlamaua de Pierre Chesnot. În românește de Radu Beligan și Liviu Dorneanu. Un spectacol de George Motoi. Cu: Irina Mazanitis (Catherine), Ileana Cernat (Betty), Mihai Ciucă (François Moulin), Giliola Brăileanu (Barbara), Gabriela Toader (Marie-Pierre), Jeanine Stavarache (Evelyne), Mircea Nicolae Crețu (Paul). Premiera: 9 februarie 2007.

Ionuț SOCIU

Speculații pe marginea unui spectacol

„La noi aici au fost și reacții în teatru. Nu sunt de acord să popularizăm răul, fiindcă și așa trăim într-o lume plină de rău. Am avut o discuție cu directorul teatrului și i-am cerut să aducă textul mâine să citim în consiliu anumite pasaje. Ca președinte al Comisiei de Cultură trebuie să iau o poziție. O să anunț și consiliul local pentru ca pe viitor să nu se mai întâmple așa ceva“.
(Cristian Moisescu, președintele Comisiei de Cultură, Consiliul Județean Arad)

„Ah, ce proști suntem cu ideile noastre nesănătoase despre pudoare“
(Julien Green, Jurnal)

N-am crezut niciodată că Măniuțiu e un artist pudibond sau calofil. Cred că Măniuțiu este, în primul rând un artist, iar condiția unui artist nu este cea a unui pastor, cum nici scena nu e un amvon.

Un punct de pornire ar fi acesta: **Iubirea Fedrei** nu face parte din nicio categorie de spectacole. **Iubirea Fedrei** nu este un spectacol șocant, nu în asta constă identitatea lui.